

PERUSSUOMALAISTEN **ULKO- JA TURVALLISUUS-** **POLIITTINEN** OHJELMA 2022

Perussuomalaisten kaiken politiikan keskiössä on aina Suomen kansallisen edun turvaaminen. Suomi on historiansa, kulttuurinsa, arvojensa ja yhteiskuntarakenteidensa myötä erottamaton osa läntistä sivilisaatiota ja sivistystä. Suomen kansallista turvallisuutta ja suvereniteettia ei tule missään olosuhteissa uhrata vetoamalla esimerkiksi ideologisesti värittyneeseen ja laajennettuun käsitykseen ihmisoikeuksista. Kansallista vahvaa puolustusta täydentää tuleva puolustusliitto Naton jäsenyys, ja jo pitkään tehty laaja kansainvälinen puolustusyhteistyö.

MAAILMA MURROSKOHDASSA

- Yritykset integroida Venäjä Euroopan turvallisuuspoliittiseen arkkitehtuuriin epäonnistuivat täysin.
- Autoritääristen maiden, etenkin Kiinan ja Venäjän, asettama haaste demokraattiselle lännelle on todellinen. Demokratioiden määrä on maailmanlaajuisesti laskusuunnassa.
- Kansainvälisten sopimusten normistot eivät kaikilta osin enää vastaa nykypäivää. Autoritääriset maat eivät suhtaudu ihmisoikeusvelvoitteisiin yhtä tunnollisesti kuin länsi.

Venäjän hyökkäys Ukrainaan helmikuussa 2022 merkitsi yhden aikakauden päättymistä Euroopan historiassa. Ensimmäistä kertaa sitten toisen maailmansodan Euroopan mantereella käydään konventionaalista sotaa kahden eri valtion välillä. Länsimaista erityisesti Saksa ja Ranska olivat reaaliosialismin romahtamisen jälkeen Itä-Euroopassa panostaneet siihen, että Venäjä saataisiin sisällytettyä Euroopan turvallisuuspoliittiseen arkkitehtuuriin. Edes Venäjän toteuttama Krimin niemimaan miehitys keväällä 2014 ja Venäjän tukemien separatistien vuosikausia jatkunut terrorismi Itä-Ukrainassa eivät johtaneet liennytyspolitiikan loppumiseen länsivaltain taholta.

Lyhytjännitteisten energiapolitiittisten linjanvetojen takia EU-maista etenkin Saksa oli ajautunut ennen Ukrainan sotaa täysin riippuvaiseksi venäläisestä maakaasusta, öljystä ja kivihielestä. Saksan hallitukset oikeuttivat energiariippuvuutta Venäjästä kaupankäynnin myötä kasvaneella keskinäisriippuvuudella, jonka väitettiin toimivan rauhan takeena. Saksan ja Venäjän tiivis energiakauppa ei kuitenkaan millään tavalla vaikuttanut Venäjän harjoittamaan ulkopolitiikkaan hillitsevästi. Venäjä päinvastoin pystyi EU-mailta saamallaan energiatuloilla modernisoimaan armeijansa ja käyttämään kaasuhanojen sulkua kiristyskeinona, kun EU:ssa oli neuvotteluja Venäjä-pakotteista Krimin miehityksen jälkeisinä vuosina.

1990-luvun optimismi vaihtui viimeistään 2010-luvulla sen tosiasian tunnustamiseen, ettei liberaalin demokratian ja kapitalismin voittokulku ole globaalisti väistämätön lopputulema. Maailmanlaajuisesti demokratioiden määrä laski vuosien 2009 ja 2019 välillä 54 prosentista 49 prosenttiin. Samalla aikavälillä autoritäärisempään suuntaan muuttuvissa maissa elävien ihmisten määrä nousi globaalilla tasolla 6 prosentista 34 prosenttiin. Kiina ja Venäjä ovat pyrkineet esiintymään johtajina tässä demokratian vastaisessa liikehdinnässä ja ilmoittaneet, ettei näiden kahden maan välinen liitto tunne minkäänlaisia rajoja. Myös

Turkki toimii hyvänä esimerkkinä autokratiaksi taantuneesta vaikutusvaltaisesta maasta, joka pyrkii aggressiivisella ulkopolitiikalla nostamaan painoarvoaan maailmanpolitiikassa.

2020 alkanut koronapandemia paljasti, kuinka haavoittuvaiseksi länsimaat ovat tulleet perusasioiden, kuten suojanaamioiden ja lääkkeiden valmistuksessa, kun niitä tuotetaan vain Kiinassa. Länsimainen teollisuustuotanto myös kärsi vakavia menetyksiä, kun yritysten arvoketjut katkesivat Kiinan suljettua tehtaansa pandemian etenemisen hidastamiseksi. Kiinan integroiminen kansainvälisiin instituutioihin viime vuosikymmeninä ei ole johtanut maan länsimaistumiseen. Kiinan vaurastuminen 1980-luvulta lähtien, jota kiihdytti WTO-jäsenyyden myöntäminen vuonna 2001, ei ole johtanut demokratian ja yksilönvapauksien lisääntymiseen. Kiina ei kaihdakaan keinoja pyrkiä mykistämään tulla maailman johtovaltioksi.

Perinteisen niin sanotun sääntöperusteisen maailmanjärjestyksen jatkuvuudessa on merkittävää epävarmuutta. Globaalisti uhkana on sekä taloudellisen protektionismin laajeneminen että poliittinen blokkiutuminen eri maiden leireihin. EU:n uskottavuutta kansainvälispoliittisena toimijana heikensi merkittävästi unionin toiseksi suurimman talous- ja sotilasmahdin Britannian lähtö EU:sta vuoden 2016 Brexit-kansanäänestyksen myötä. Transatlanttisten suhteiden jatkuvuutta haastaa USA:n halu keskittyä maan tärkeimmän geopolitiittisen vastustajan Kiinan haasteeseen.

Toisaalta länsivaltojen nopea ja yhtenäinen vastaus Venäjän julmaan hyökkäyssotaan osoittaa sen, että vakavan kriisin hetkellä läntisellä arvoyhteisöllä on valmius ryhtyä voimakkaisiin toimenpiteisiin. Samaan aikaan pitkälti yhä länsivetoinen teknologian kehittyminen tuo ihmiskunnalle pidemmällä aikavälillä valtavia mahdollisuuksia esimerkiksi ilmasto-ongelmien ratkaisemisessa ja yleisten inhimillisen elämän edellytysten parantamisessa.

Toisen maailmansodan tuhojen jälkeen laaditut kansainväliset sopimukset normistoinen eivät kaikilta osin vastaa enää nykymaailman olosuhteita. Etenkin tämä koskee pakolaisuutta koskevia yleissopimuksia, jotka nykyisessä muodossaan mahdollistavat massiivisen elintasosiirtolaisuuden maanosasta toiseen, joka ei kuitenkaan ollut näiden sopimusten alkuperäisenä tarkoituksena. Etenkin autoritääriset maat tulkitsevat varsinkin ihmisoikeuksia koskevia sopimuksia ”luovasti”, mikä tarkoittaa ennakoimattomuuden lisääntymistä myös kansainvälisessä politiikassa. Nämä muutokset heijastuvat väijäämättä Eurooppaan ja Suomeen. Naiivi ja optimistinen usko siihen, että Euroopan ulkopuoliset valtiot haluavat noudattaa kansainvälisiä sopimuksia yhtä tunnollisesti kuin Suomi, ei kannata. Samaan aikaan YK:n turvallisuusneuvoston kyky toimia Kiinan ja Venäjän ollessa sen pysyviä jäseniä on ollut vaatimatonta.

PERUSSUOMALAISENA MAAILMANPOLITIIKASSA

- Kansallisen edun turvaamisen on toimittava ulko- ja turvallisuuspolitiikan johtotähtenä.
- Suomi on erottamaton osa länsimaista kulttuurialuetta.
- Kansainvälinen kauppa ei saa heikentää kansallista itsemääräämisoikeutta ja huoltovarmuutta.
- Huoltovarmuuskysymyksille on annettava suurempi painoarvo aina kuntatason päätöksenteosta eduskuntaan asti.
- Suomen tulee ajaa realistisia ratkaisuja ilmastopolitiikkaan kansainvälisellä tasolla, eikä kalastella irtopisteitä ylikunnianhimoisella hiilineutraalius 2035-tavoitteella.

Perussuomalaisten kaiken politiikan keskiössä on aina Suomen kansallisen edun turvaaminen. Ulko- ja turvallisuuspolitiikka on politiikkasektori, jossa on toivottavaa pyrkiä saavuttamaan parlamentaarinen yhteisymmärrys. Suomella ei pienenä vientivetoisena avotaloutena ole varaa esiintyä eri maailmanpolitiikan areenoilla riitasoin-tuisena. Maatamme vahvistaa kansainvälisenä pelaajana johdonmukaisen ulkopoliittisen linjan harjoittaminen. Vaikka parlamentaarinen yhteisymmärrys on ulko- ja turvallisuuspolitiikassa tavoiteltavaa, ei kuitenkaan ole tarkoituksenmukaista jumittaa politiikkalinjauksiin, jotka pitkällä aikavälillä heikentävät Suomen globaalia asemaa. On tärkeää, että eduskunnalla yhteistyössä tasavallan presidentin kanssa on mahdollista etenkin poikkeuksellisissa olosuhteissa tehdä nopeitakin linjanmuutoksia ulko- ja turvallisuuspolitiikassa isänmaamme turvallisuuden varmistamiseksi.

Suomi on historiansa, kulttuurinsa, arvojensa ja yhteiskuntarakenteidensa myötä erottamaton osa läntistä sivilisaatiota ja sivistystä. Suomen etu on sitoutua sääntöperusteiseen kansainväliseen järjestelmään ja sen puolustamiseen, mutta sääntöjen pitää olla nykyolosuhteissa toimivia ja reiluja. Ja mikä tärkeintä vapaamatkustamisen tulee loppua kansainvälisessä yhteisössä. Ei ole esimerkiksi hyväksyttävää, että Kiina hyötyy avoimista länsimarkkinoista, mutta maa itse suojelee omia markkinoita tiukasti länsimaisilta investoijilta ja yrityksiltä sekä polkee työnte-kijöiden oikeuksia.

Eduskunnan laatiessa selontekoja ulko- ja turvallisuuspolitiikassa on pyrittävä todenmukaisuuteen. Mitä

enemmän ulkopoliitiikkaa painotetaan ideologisista läh-tökohdista, sitä enemmän kysymyksiä on asetettava myös realismiin näkökohdista. Mikä on oma todellinen vaikutusmahdollisuutemme kehityskulkuun yhdessä muiden Pohjoismaiden kanssa ja osana EU:ta? Ovatko selonteossa asetetut tavoitteet yhteensovitettavissa Suomen kansallisen edun kanssa?

Vanhoja kansainvälisiä sopimuksia ja normiston tar-koituksenmukaisuutta tulee tarkastella tässä ajassa. So-pimusten ei tule olla kansallisen turvallisuuden ja edun kanssa ristiriidassa. Suomen on otettava nykyistä aktiivi-sempi rooli EU:ssa, YK:ssa ja muissa kansainvälisissä or-ganisaatioissa ja pyrittävä samanmielisten maiden kanssa uudistamaan niitä kansainvälisiä sopimuksia, jotka rajoit-tavat kohtuuttomasti kansallista liikkumatilaa. Suomen kansallista turvallisuutta ja suvereniteettia ei tule missään olosuhteissa uhrata vetoamalla esimerkiksi ideologisesti värityneeseen ja laajennettuun käsitykseen ihmisoikeuk-sista. Hyvä esimerkki tällaisesta tilanteesta on laittomien siirtolaisten marssittaminen Venäjän toimesta itärajal-lamme. Näiden henkilöiden maahantulon estäminen on it-senäisen Suomen oikeus eikä turvapaikanhakuoikeus saa mennä tämän edelle. Kansallisen turvallisuuden ollessa uhattuna joudutaan väkisinkin tietyistä yksilönvapauksista tinkimään.

Kansainvälinen kauppa on elintärkeää taloudellemme ja hyvinvoinnillemme, mutta vastustamme vapaakaupan varjolla tapahtuvaa kansallisen itsemääräämisoikeuden heikentämistä. Kansainvälisen kaupan pelisääntöjen pitää olla tasapuolisia. EU on pyrkinyt 2000-luvulla aktiivises-ti tekemään vapaakauppasopimuksia maailman suurim-pien talouksien, kuten USA:n, Kanadan, Japanin ja Kiinan kanssa. Kansainvälisen kaupan esteiden poistaminen tuo suomalaisille yrityksille suuria mahdollisuuksia, mut-ta emme voi unohtaa sen riskejä kansantaloudellemme. Huoltovarmuuden kannalta keskeisiä sektoreita, kuten elintarvikehuolto ja perusinfra, ei voi altistaa täysin sääntelemättömän kansainvälisen kilpailun alle. Ukrainan tapahtumien varjossa huoltovarmuuskysymyksille on an-nettava suurempi painoarvo ja merkitys aina kuntatason päätöksenteosta eduskuntaan asti.

Teollisuutemme kilpailukyky on turvattava ja ilmasto-sopimusten taakanjaon epäkohdat on korjattava. Kansain-välisessä ilmastopolitiikassa Suomen on tärkeää pitää esil-lä niitä asioita, jotka voimakkaimmin lisäävät globaaleja päästöjä. Näitä ovat maailman väestöräjähdytys, fossiilisten polttoaineiden käytön nopea kasvu kehittyvissä maissa sekä teollisen tuotannon siirtyminen runsaasti fossiilista energiaa käyttäviin kehittyviin maihin, joista tavarat kul-jetetaan öljyä käyttäen tankkereilla muualle maailmaan. Suomen tulee maltillistaa ilmastopolitiikkansa kunnian-himoa ja pyrkiä olemaan hiilineutraali vasta 2050, kuten

suuri enemmistö muista EU-maista. Nykyinen hiilineutraaliustavoite 2035 perustuu vain poliittisten irtopisteiden keruulle New Yorkin tai Davosin salongeissa, eikä vahvista Suomea taloudellisesti tai milläkään muulla tavalla.

Vientiverkostoille keskeisissä Suomen kohdemaissa on annettava riittävästi resursseja ja julkisen sektorin rinnalla on tarpeen käyttää myös paikallisia yksityisiä toimijoita.

YHTEYKSIÄ POHJOLAAN JA BALTIAAN ON VAALITTAVA

- Pohjoismaat on Suomelle läheisin kulttuurinen viiteryhmä.
- Tiiviimpi pohjoismainen yhteistyö on Suomelle etu.
- Baltian maiden Venäjä-näkemykset ja turvapaikkapolitiikka toimivat Suomelle malleina.

Pohjoismaat ovat Suomelle läheisimpiä yhteistyökumppaneita ja luontevin viiteryhmä. Haluamme korostaa Pohjoismaiden välisen yhteistyön merkitystä ja maiden välisiä vahvoja kulttuurisia ja historiallisia siteitä ja pitkälti jaettua yhteistä arvomaailmaa. Pohjoismaat ovat koko maailman mittakaavassa ainutlaatuisen hieno ja menestykäs kolkka.

Pohjoismainen elämäntapa ja yhteiskunta ovat kuitenkin nyt vakavan haasteen edessä kehitysmaaperäisen masamaanmuuton ja monikulttuurisen politiikan aiheuttaman segregatiokkehityksen vuoksi. Meidän tulee yhdessä vaalia pohjoismaista perintöämme ja pyrkiä korjaamaan tehty virheellinen politiikka ja sen haittavaikutukset. Etenkin Ruotsin maahanmuuttopolitiikka on ollut totaalisesti epäonnistunutta, mikä on näkynyt turvattomuudessa muun muassa katuammuskelujen ja mellakoiden määrän dramaattisena nousuna. Ruotsissa on tätä nykyä eniten aseväkivaltaa kaikista Euroopan maista. Toisaalta Tanskan ja Norjan turvapaikkapolitiikassa löytyy hyviä käytäntöjä, joista Suomenkin tulee ottaa oppia.

Pohjoismainen yhteistyö on jäänyt EU:n varjoon Suomen pyrityä 1990-luvulla ja 2000-luvun alussa EU:n ”kaikkiin ytimiin”. Suomi on ollut Pohjoismaiden joukossa kummajainen kriitikittömällä EU-politiikallaan, sillä Tanska ja Ruotsi ovat EU-politiikassaan aina punninneet, mihin yhteistyöliittymiin on kansallisen edun mukaista liittyä ja mihin ei. Nyt Pohjoismaisen yhteistyön tiivistämiselle on jälleen tilausta. Myös työskentelyn, opiskelun ja yrittämisen tulee olla mahdollisimman esteetöntä Pohjoismaiden rajojen välillä. Sääntöjen epäselvyyksiä ja esteitä on purettava askel kerrallaan.

Myös Baltian maat ovat Suomelle erittäin läheisiä ta-

loudellisesti ja poliittisesti. Yhteistyötä Viron, Latvian ja Liettuan kanssa suoraan, Pohjoismaiden kanssa niin kutsutussa NB8 (Nordic Baltic) -yhteistyössä sekä myös EU:n piirissä tulee vahvistaa. Baltian maiden suhtautuminen Venäjään on ollut Suomea realistisempaa koko kylmän sodan jälkeisen ajan. Suomen tulee asemoitua EU:n sisällä lähemmäksi Baltian maita myös turvapaikkapolitiikassa. Suomella on paljon opittavaa Baltian mailta esimerkiksi digitalisaation ja niiden ekosysteemien saralla. Vielä 2000-luvun digiosaamisen kärkimaihin kuulunut Suomi joutuu nyt seuraamaan, miten etelänaapurissa Virossa on tuotettu julkishallinnossa ja yrityksissä hämmästyttävän innovatiivisia digiratkaisuja.

KUMPPANUUTTA BRITANNIAN JA USA:N KANSSA ON SYVENNETTÄVÄ

- Britannia on Suomelle tärkeä liittolainen.
- USA:ssa arvostetaan Suomen sotilaallista valmiutta.

Britannian EU-eron myötä Suomi menetti unionissa kumppanin, jonka kanssa maallamme oli monia yhteisiä näkemyksiä etenkin EU:n yhteisvelkaan, sisämarkkinoin ja kansainväliseen kauppaan liittyvissä kysymyksissä. Suomen on syytä tiivistää kahdenvälisiä suhteitaan Britannian kanssa, joka on Saksan jälkeen Euroopan suurin talous. Britannia on myös Länsi-Euroopan merkittävin sotilasmahti ja brittiläisen imperiumin perintönä maa on erinomaisesti verkostoitunut maailman joka kolkkaan. Suomen ei pidä yhteistyössään Britannian kanssa operoida vain EU:n kautta, vaan kehitettävä mahdollisuuksien mukaan erilaisia bilateraalaisia yhteistyöhankkeita Britannian kanssa.

Yhdysvallat on yhä maailman ainoa supervaltta huolimatta sen suhteellisen taloudellisen, sotilaallisen ja poliittisen vaikutusvallan laskusta Kiinan nousun takia. USA on länsimaista tällä hetkellä ainoa, jolla on kyky nopeaan sotilaalliseen toimintaan sääntöperusteisen maailmanjärjestyksen olemassaolon puolustamiseksi. Suomi toisin kuin Ruotsi, Saksa ja monet muut Euroopan maat, ei ole ajanut alas puolustusvoimiaan, vaan on pitänyt kiinni puolustusvoimiensa kyvystä puolustaa Suomen alueellista koskemattomuutta. Tämä on herättänyt amerikkalaisissa suurta kunnioitusta ja muodostaa vahvan perustan amerikkalais-suomalaisen turvallisuuspoliittisen yhteistyön jatkuvalla tiivistämiselle. Suomen on järkevää myös EU:n sisällä tukea USA:n päämääriä Kiinan hegemoniapyrkimysten patoamiseksi.

EU ON VÄLINE, EI ITSETARKOITUS

- EU on suuri sisämarkkina-alue, mutta maailmanpolitiikassa toissijainen toimija.
- Yksimielisyydestä ei pidä luopua EU:n päätöksenteossa.
- EU:n velkapaketit ja ilmastopolitiikka ovat Suomelle suuri rasite.
- Nato-jäsenyyden myötä turvallisuuspolitiikkaa ei voida enää käyttää tahdottoman EU-politiikan tekosyynä.
- On toivottavaa, että Natoon liittyminen saa aikaan Suomen lähentymisen kohti Tanskan ja Ruotsin realistisempaa EU-politiikkaa.

EU on sekä maailman suurin talousalue että globaalisti merkittävin tavaroiden ja palvelujen viejä. EU:n materiaallinen vauraus ei ole kuitenkaan heijastunut unionin maailmanpoliittiseen vaikutusvaltaan, minkä voidaan katsoa Yhdysvaltoihin, Kiinaan, Venäjään ja Intiaan nähden olevan varsin vaatimaton. EU on kunnostautunut lähinnä turvapaikanhakijoiden vastaanottajana ja kehitysavun antajana, mutta suurissa geopoliittisissa mitteloissa unioni ei koskaan ole ratkaisevassa roolissa. Tätä ei kuitenkaan pidä pitää vain huonona asiana, sillä se osoittaa yhä Euroopan mantereen olevan kulttuurien ja kansojen mosaiikki. Näin heterogeenisen mantereen on käytännössä mahdotonta esiintyä aina yhteisenä maailmanpolitiikassa.

Perussuomalaiset ei kannata määränemmistöpäätösten käyttöönottoa EU:n yhteisessä ulkopoliitiikassa, koska silloin isot EU-maat voivat Suomen ohii päättää ulkopoliittisista linjanvedoista, jotka saattavat uhata kansallista etuamme. EU-maiden osoittama yksimielisyys Venäjän bruttaalin hyökkäyssodan tuomitsemisessa osoittaa, että tilanteen niin vaatiessa myös yksimielisyysvaatimuksen olosuhteissa unioni saa tarvittavat päätökset läpivietyä.

EU on pyrkinyt lisäämään viime vuosina voimakkaasti integraatiota sellaisilla sektoreilla, jotka eivät ole eduksi Suomelle ja jotka pitkässä juoksussa heikentävät Suomen budjettitaloudellista kykyä huolehtia muun muassa uskotavasta maanpuolustuksesta. Koronapandemian varjolla EU:ssa läpiviety elvytyspaketti toi Suomelle miljardivastuut ja loi ennakkotapauksen hyvän taloudenpidon vuosikymmenet laiminlyönneille Etelä-Euroopan maille jatkossakin turvautua Pohjois-Euroopan kustantamiin rahalahjoihin.

Venäjän aloitettua hyökkäyksen Ukrainaan ovat etenkin Ranska ja Italia aktivoituneet EU:ssa vaatimalla jälleen uutta EU-maiden yhteisvelkapakettia. Etelä-Eurooppa tukenaan federalismia joka käänneessä edistävää komissio haluaa ulkoistaa muille EU-maille ne massiiviset kustannukset, jotka ovat aiheutuneet energiapolitiikassa tehdyistä virheistä ja riippuvuudesta venäläiseen maakaasuun.

Ursula von der Leyenin johdolla EU-komissio on ottanut päätavoitteekseen ilmastomuutoksen vastaisen kamppailun ja asettanut kaiken komission muun lainsäädäntötyön alisteiseksi ilmastopolitiikalle. EU:lle on merkittävä imagopoliittinen päämäärä olla maailman ensimmäinen hiilineutraali manner 2050 mennessä. Suomelle EU:n ilmastotavoitteet tekevät erityisen ongelmalliseksi se, että päästövähennystaakka ei jakaudu tasaisesti jäsenmaiden kesken. Samalla, kun Itä-Euroopan maille, muun muassa Puolalle, halutaan antaa pitkä siirtymäaika kivihiilestä luopumiseen, halutaan Suomen metsistä tehdä koko Euroopan hiilinielu kompensoimaan muiden maiden tekemättä jättämissä. EU on epäonnistunut totaalisti tavoitteessaan saada muut suuret saastuttajat, kuten Kiina ja Intia, vastaamaan unionin osoittamaan ilmastopolitiikan kunnianhimoa. Komission tulee Euroopan muuttuneen turvallisuusympäristön takia kiinnittää huoltovarmuustekijöihin enemmän huomiota ilmastopoliittisia linjanvetoa tehdessään. Etenkään EU-maiden ruoka- ja energiaomavaraisuutta ei saa uhrata tämän vihereän diilin takia.

Suomen reaktiivista ja pehmeää EU-politiikkaa on usein perusteltu sillä, että EU antaa turvallisuuspoliittista selkänjojaa Suomelle Venäjää vastaan. Tämän argumentin arvo on ollut aina kyseenalainen, sillä EU ei ole puolustusliitto, eikä artikla 42.7 tarjoa aitoja turvatakuuta EU-jäsenmaalle. Nato-jäsenyyden myötä Suomi saa varsinaiset turvatakuut, eikä turvallisuuspolitiikkaa voi enää käyttää tekosyynä isojen EU-maiden ja komission myötäilylle unionin päätöksenteossa. On toivottavaa, että Natoon liittyminen saa aikaan Suomen lähentymisen kohti Tanskan ja Ruotsin realistisempaa EU-politiikkaa.

Suomen tulee jatkossa tiivistää yhteistyötään EU:ssa muiden nettomaksajamaiden kanssa omien tavoitteiden läpiviemiseksi. Suomen EU-poliittista linjaa pitkään hallinnut oppi, jossa vahva komissio on pienen jäsenmaan paras tuki, on hylättävä. Euroopan komissio on joka käänneessä lisäämässä EU:n toimivaltaa asioissa, jotka hoidetaan Suomessa parhaiten. EU:n budjettiin ja yhteisvelkaan liittyvissä debateissa komissio on taas aina ottanut avoimesti Etelä-Euroopan maiden puolen eikä toiminut riippumattomana välittäjänä jäsenmaiden välillä.

VENÄJÄ ON MENETTÄNYT LUOTTAMUKSEN KUMPPANINA

- Venäjä pyrkii voimapolitiikalla luomaan puskurivyöhykkeen itselleen Natoon kuulumattomista entisistä neuvostotasavalloista.
- Venäjän aggressiivisen ulkopoliitiikan taustalla ovat myös maan sisäiset heikkoudet, joista Venäjän johto pyrkii saamaan huomion pois.
- Suomen ja Venäjän väliset suhteet eivät palaa entiselleen Ukrainan konfliktin jälkeenkään. Tulevaisuuden yhteistyössä kansallisen turvallisuuden näkökohdat on otettava tarkemmin huomioon.

Kaikki ne hyväuskoiset kuvitelmat, mitä länsivalloilla oli Venäjän suhteen, hävisivät kertaheitolla itänaapurimme aloitettua provosoimattoman hyökkäyssodan naapurivaltiotaan Ukrainaa vastaan. Venäjän hyökkäystä edelsi erikoinen kuukausia kestänyt neuvottelurumba, jossa kävi ilmi, että Venäjän nykyjohto on vajonnut historiallisen revisionismin ja vainoharhaisten salaliittoteorioiden sävyttämään ajatteluun. Presidentti Vladimir Putinin kabinetissa tunnutaan vakavasti uskovan siihen, että Nato on laajentunut Venäjän itärajoille, jotta sieltä käsin voidaan käynnistää hyökkäys Venäjän ytimeen.

Putinin Venäjä kokee kaikki entiset neuvostotasavallat lähiulkomainaan, joiden kääntäminen länsi-integraatioon on suora provokaatio ja uhka Venäjälle. Venäjä pyrkii luomaan Natoon kuulumattomien maiden puskurivyöhykkeen ympärilleen. Tämän vuoksi esimerkiksi Ukrainan, Georgian, Kazakstanin ja Valko-Venäjän sisäisiin asioihin puuttuminen, myös tarvittaessa sotilaallisesti, kuuluu maan hallinnon mielestä Venäjän legitiimeihin intresseihin. Venäjällä aiheuttaa paljon suuttumusta erityisesti Baltian maiden tiivis integroiminen läntisiin yhteenliittyimiin, sillä Venäjä tietää, ettei se pysty vastaamaan Nato-maiden kollektiiviseen sotilaalliseen voimaan. Tämän vuoksi Baltian maita vastaan Venäjä käyttää enemmän kyberhyökkäysten kaltaisia painostusmenetelmiä.

Venäjän ulkopoliittisen aggressiivisuuden keskeisenä selittäjänä ovat myös maan sisäiset heikkoudet. Putinin ensimmäisenä vallan vuosikymmenenä Venäjän talouskasvu oli vahvaa, kiitos maan sisäisten olojen rauhoittumisen ja raaka-ainemyynneistä tulleiden tulojen. Finanssikriisin ja Krimin valtauksen jälkeen Venäjän talouskasvu on ollut heikkoa ja tyytymättömyys kansan keskuudessa on kasva-

nut pikkuhiljaa Venäjän valtamedian massiivisesta propagandasta huolimatta. Venäjän negatiivinen demografinen kehitys, kyvyttömyys monipuolistaa talouden pohjaa ja valtava korruptio ovat saaneet maan johdon etsimään legitimeettiä valta-asemalleen ulkopoliittisista seikkailuista. Tämän johdosta länsisuhteiden huonontuminen on katsottu pienemmäksi pahaksi kuin se, että Venäjälle syntyisi poliittinen vaihtoehto nykymenolle.

Ukrainan sota on rikkonut täysin luottamuksen Venäjään rehellisenä ja luotettavana kumppanina. Suomen rakentamat kahdenväliset siteet Venäjään eivät tule palamaan entiselleen Ukrainan sodan loppumisen jälkeenkään. On mahdotonta kuvitella, että esimerkiksi suomalais-venäläisiä yhteishankkeita energiasektorilla, syntyisi enää tulevaisuudessa. Venäläisiä investointeja Suomeen tullaan myös jatkossa yhä tarkemmin seulomaan, vaikka lännen ja Venäjän välit jollain tasolla taas normalisoituisivat. On tietenkin Suomelle eduksi, että Venäjän kanssa on mahdollista harjoittaa kansainvälistä kauppaa, mutta kansallisen turvallisuuden näkökannat on otettava jatkossa paljon nykyistä tarkemmin huomioon.

Venäjä on pyrkinyt esiintymään Kiinan rinnalla tasaveroisena liittolaisena, vaikka tosiasiaissa Venäjä on väestöllisesti, taloudellisesti ja teknologisesti liittolaistaan huomattavasti heikompi. Venäjän suhteellinen heikkous ja harkitsematon hyökkäys Ukrainaan on muodostumassa ongelmalliseksi Kiinalle, jonka pyrkimyksenä on hiljaa hivuttaen nousta uudeksi maailman ykkösvaltioksi ohi USA:n. Kiinalla on myös huomattavasti taloudellisia etuja puolustettavanaan länsimaissa, joita se ei haluaisi uhrata Venäjän vuoksi. Silti Venäjän ja Kiinan tiivistyvä yhteistyö on suuri uhka länsimaailmalle etenkin, jos nämä maat onnistuvat saamaan puolelleen muita maailman väkirikkaita maita, kuten Intian, Indonesian tai Brasilian.

UUSI SUUNTA KIINA-POLITIikkaAN, JAPANI-SUHTEITA TIIVISTETTÄVÄ

- Kiinan kehitys on kohti yhä jyrkempää itsevaltiutta. Kiinan hallinto ei siedä maan sisäisten olojen arvostelua.
- Yhteisen länsimaisen rintaman muodostaminen Kiinaa vastaan on Suomelle hyödyksi.
- Japani on Suomen luonnollinen liittolainen Itä-Aasiassa.

Suomessa ja muissa länsimaissa on ollut pitkään naiiviutta Kiinan yhteiskunnallisen kehityksen ja maan johdon omaksuman pitkän aikavälin strategian suhteen. Kiina on nykyisen johtajansa Xi Jinpingin johdolla siirtynyt kohti jyrkempää despotiaa, joka on näkynyt myös maan harjoittaman ulkopoliittikan aggressiivisuuden lisääntymisenä. Kiina ei vain pyri olemaan alueellinen suurvalta, vaan se haluaa muokata kansainvälistä järjestelmää Kiinan intressejä tukevaksi.

Länsimaiden ja länsimaisten yritysten kritiikkiä Kiina ei suostu ottamaan vastaan. Kaikenlainen Kiinan yhteiskunnallisten olojen arvostelu pyritään vaientamaan kauppabokoteilla tai kiinalaisten niin kutsuttujen ”wolf warrior”-diplomaattien esittämällä räikeillä provokatiivisilla julkilausumilla. Reagointi tähän Kiinan häikäilemättömyyteen on usein ollut heikkoa, sillä monesti länsimaiset yritykset perääntyvät perustellusta kritiikistään ja esittävät anteeksipyyntöjä, jotta eivät menettäisi niille tärkeitä kiinalaisia asiakkaita.

Suomen on tuettava pyrkimystä muodostaa länsimaiden yhteinen rintama Kiinaa vastaan. Tämän vuosisadan suurin taloudellinen, poliittinen ja sotilaallinen haaste lännelle tulee Kiinasta eikä tähän uhkaan voida vastata, jos lännen rivit ovat hajallaan idän jättiläisvaltion suhteen. EU:n tulee jatkossa esittää nopeammin tukensa niitä jäsenvaltioita kohtaan, jotka joutuvat Kiinan diplomaattisen ja taloudellisen boikottikampanjan kohteeksi, kuten Liettualle on käynyt. Myös Euroopan ulkopuolella Kiinan vihamielisen politiikan kohteeksi joutuneita maita, kuten Australiaa, on tuettava, eikä olla passiivinen kauppapoliittisten seuraamusten pelossa.

Tieteellisessä tutkimusyhteistyössä Suomessa ei olla riittävällä tavalla huomioitu Kiinan harjoittamaa teollisuusvakoilua ja innovaatioiden varastamista. Suomalaisten yliopistojen englanninkieliset maisteriohjelmat täyttyvät kiinalaisista opiskelijoista, jonka pitäisi soittaa herätyskelloja, eikä herättää pelkkää ihastelua yliopistojen hallintoportaassa. Kiina tuottaa maailmalle valtavan määrän lahjakkaita henkilöitä erityisesti luonnontieteissä, mutta emme saa olla sokeita sille, että Kiina odottaa kansalais-

tensa ulkomaillakin edistävän lähtökohtaisesti kiinalaisia intressejä.

Itä-Aasiassa Suomelle olisi suurta kansallista hyötyä kahdenvälisen suhteiden tiivistämisestä Japaniin. Japani Suomen tavoin kantaa huolta sääntöperusteisen maailmanjärjestyksen säilymisestä Kiina-Venäjä-blokin ylivaltaapyrkimysten paineessa. Japanin on raaka-aineköyhänä saarivaltiona ollut pakko keksiä innovatiivisia malleja huoltovarmuuskysymyksen ratkaisemiseksi, joita Suomen on syytä mallintaa. Itä-Aasian ja laajemmin Tyynenmeren alueen vakauden säilyttämiseksi olisi suotavaa, että Japani pystyisi ottamaan nykyistä enemmän vastuuta omasta puolustuksestaan heikentämättä USA-suhdettaan. Voimistunut Kiina on aiheuttanut Aasiassa vakavan voimatasapainon järkkymisen, minkä vuoksi Japania tarvitaan Etelä-Korean ja Taiwanin ohella demokraattiseksi vasta-voimaksi Kiinan valtaapyrkimyksille.

ARKTISELLA ALUEELLA ON KASVAVA POLIITTINEN MERKITYS

- Lähivuosikymmeninä arktisen alueen merkitys tulee korostumaan.
- Suomen etu on, etteivät jännitteet nouse liian suuriksi arktisella alueella.
- Venäläisten ja kiinalaisten potentiaaliin maa- ja kiinteistökauppoihin tai muihin investointeihin Pohjois-Suomessa tulee suhtautua erityisellä varovaisuudella.

Lähivuosikymmeninä arktisen alueen merkitys tulee korostumaan, sillä alueella on merkittävät luonnonvarat ja sen tärkeys meriväylänä kasvaa ilmastonmuutoksen myötä. Ei ole siis yllätys, että Venäjä ja Kiina haluavat lisätä läsnäoloaan tällä alueella. Venäjälle arktisen alueen luonnonvarojen hyödyntäminen on välttämätöntä, mikäli maa haluaa säilyä edes alueellisena suurvaltana. Pönkittääkseen asemaansa arktisella alueella Venäjä on ottanut alueella jälleen käyttöön Neuvostoliiton aikaisia tukikohtia ja kehittänyt seudulla sijaitsevia puolustusjärjestelmiään. Kiina on taas nimennyt itsensä arktisessa strategiassaan lähes arktiseksi valtioksi, ja maa on ilmoittanut rakentavansa ”nappa-alueiden silkkitie”.

Arktisen alueen taloudelliset ulottuvuudet kietoutuvat yhteen Venäjän ja Kiinan Yhdysvalloille esittämään turvallisuuspoliittiseen haasteeseen. Tämän johdosta Yhdysvallat on myös lisännyt aktiivisuuttaan arktisilla alueilla usein yhteistyössä pohjoismaiden kanssa. USA:n virallisissa strategioissa arktinen alue nähdään kiihtyvän suurvaltakilpailun kohteena, jossa USA:n on puolustettava intressiään Venäjää ja Kiinaa vastaan. Suomen kansallinen etu on

se, että geopolittiset jännitteet eivät kasva liikaa arktisella alueella. Iso osa maastamme kuuluu arktiseen alueeseen ja on siten myös suoranaisena ulkovaltojen intressien kohteena. Tästäkin syystä venäläisten ja kiinalaisten potentiaaliin maa- ja kiinteistökauppoihin tai muihin investointeihin Pohjois-Suomessa täytyy suhtautua erityisellä varovaisuudella.

TEKNOLOGIAN KEHITYS KIETOUTUU SUURVALTAKILPAILUUN

- Yhdysvaltojen ja Kiinan välinen suurvaltakilpailu heijastuu voimakkaasti teknologian kehittämiseen.
- Suomessa on kyettävä määrittelemään selkeästi puolustusjärjestelmän kannalta kriittiset osaamisalueet ja suunnittava niihin kansallista TKI-rahoitusta.

Teknologian ja tieteen kehitys tulee vaikuttamaan moniin kansainvälisiin megatrendeihin käänteentekevästi. Uusien murroksellisten teknologia-alueiden muodostama kokonaisuus on erittäin laaja-alainen, monitieteinen ja nopeasti kehittyvä. Sotilaallisesti merkitykselliset uudet teknologiat eivät ole enää valtioiden käsissä, vaan niitä kehitetään pääosin yritysvetoisesti kaupallisista lähtökohdista ja siviilitutkimukseen perustuen.

USA:n ja Kiinan välisessä suurvaltakilpailussa kaupapolitiikka ja teknologinen kehitys ovat politisoituneet ja saaneet uuden strategisen merkityksen tavoiteltaessa teknologian mahdollistavaa taloudellista menestystä ja kansainvälisen vaikutusvallan hallintaa. Keskeisiä kysymyksiä ovat, kuinka valtiot saavat valjastetuksi uuden teknologian vaikutusvaltansa tueksi, ja kuinka valtiot pääsevät tähän tietoon ja osaamiseen ylipäättään kiinni. Tässä Kiinalla ja muilla ei-demokraattisilla valtioilla on epäreilu kilpailuetu.

Kansainvälisessä teknologioiden regulaatiossa Yhdysvallat on luottanut avoimiin markkinoihin, Kiina valtiojohtoisuuteen ja EU yksilöiden oikeuksien huomioimiseen. Kaikki edellä mainitut tekijät vaikuttavat siihen, mihin suuntaan teknologioiden ja niihin liittyvien turvallisuuskysymysten kansainvälinen sääntely on menossa. Kyseessä on globaali kamppailu, johon liittyy niin poliittisia, sotilaallisia, taloudellisia kuin kulttuurisia elementtejä.

Sotilaallisesti tarkastellen korkean teknologisen osaamisen tarve kytkeytyy paitsi teknologiseen etumatkaan perustuvien suorituskykyjen kehittämiseen, enenevässä määrin myös osaksi laajempaa turvallisuuspoliittista agenda; tiedustelua ja informaatioylivoimaan perustuvaa pehmeää vaikuttamista sekä yhteiskunnallista manipulointia. Keskeiset teknologiavalinnat saattavat jakaa maita myös täysin uusiin intressiryhmiin.

Sotilaallisesti relevanttien uusien teknologia-alueiden muodostama kokonaisuus on erittäin laaja-alainen, monitieteinen ja nopeasti kehittyvä. Mukaan voidaan lukea esimerkiksi tekoäly, robotiikka ja koneautonomia, kyber, avaruusteknologia, kvanttiteknoogia, synteettinen ja las-kennallinen biologia, lisätyn todellisuuden teknologiat, nano- ja materiaaliteknoogiat, 5G/6G-verkkoteknoogiat ja uudet energialähteet.

Suomessa on useilla uusilla teknologian osa-alueilla kansainvälisen tason osaamista, mutta kehityksen nopeutuessa valtiollisen teknologiaennakkoinnin sekä siihen perustuvan TKI-politiikan ja investointien merkitys kasvaa. Suomessa on kyettävä määrittelemään selkeästi puolustusjärjestelmän kannalta kriittiset osaamisalueet ja sen jälkeen suunnattava niihin myös kansallista TKI-rahoitusta.

KEHITYSYHTEISTYÖN TOIMINTATAVAT UUSIKSI

- Harjoitetun kehitysyhteistyöpolitiikan tulokset eivät ole vakuuttavia. Kehityspolitiikan tulee perustua tutkittuun tietoon sen toimivuudesta ja vaikutuksista.
- Kehitysapua tulee myöntää vain ylijäämäisestä budjetista.
- Afrikan väestöräjähdyksen aiheuttama maahanmuuttopaine on vakava haaste Euroopalle.
- Afrikassa on panostettava koulutukseen, naisten asemaan ja väestönkasvun hillitsemiseen.
- Ekologisiin tekijöihin on kiinnitettävä huomiota kehitysyhteistyöpolitiikassa, jotta ihmiset eivät joudu pakenemaan kotiseuduiltaan.

Kehitysapumalli, jota Suomi ja muu Eurooppa on harjoittanut toisen maailmansodan jälkeen, on osoittautunut epäonnistuneeksi. Mittaamattomien rahasummien kaa-taminen erityisesti Saharan eteläpuoliseen Afrikkaan on aikaansaanut väestöräjähdyksen, mutta ei ole tuottanut sellaista positiivista kierrettä, jossa Afrikan sisäinen kauppa olisi lähtenyt toimimaan tai tuotantoketjut olisivat kehittyneet niin, että maanosan maat pystyisivät paremmin elättämään itseään. Lisäksi kehitysapurahoja on valunut huomattava määrä kehitysmaiden eliittien veroparatiiseissa sijaitseville tileille ja hallinnon yleiseen korruptioon.

On traagista, että äärimmäinen köyhyys ei ole merkittävällä tavalla vähentynyt Saharan eteläpuolisessa Afrikassa, vaikka tämä alue on ollut yksi Suomen ja muiden länsi-

maiden kustantaman kehitysavun pääkohteista. Myöskään demokratiakehitys ei ole ollut toivotunlaista, vaan itsevaltaiset hallintomallit ovat käytännössä normi. Tehottomien kehitysyhteistyöhankkeiden jatkamisen motivaattorina Afrikassa on usein auttamisen sijasta eurooppalaisen siirtomaa-ajan tuoma kollektiivinen syyllisyyden tunne. Myös kehitysyhteistyöhankkeissa mukana olevien hyväpalkkaisten länsimaisten virkamiesten työn jatkuminen halutaan turvata jatkuvilla rahavirroilla Euroopasta Afrikkaan.

Suomen 14 vuotta jatkuneen negatiivisen velkakehityksen vuoksi ei ole millään lailla kestävää pitää kiinni nykyisestä kehitysavusta. Kehitysapua tuleekin myöntää vain ylijäämäisestä budjetista, ja siihen on asetettava nykyistä huomattavasti tarkemmat mittarit ja seurantajärjestelmät kontrolloimaan, että annetusta avusta on aitoa hyötyä, eikä se valu vain kehitysmaiden hallinnon korrupioon. Kaikilta kehitysapua Suomelta saaneilta mailta pitää poikkeuksetta vaatia sitä, että ne ottavat vastaan Suomesta käännyttävät tai karkotettavat kansalaisensa ja suostuvat saumattomaan yhteistyöhön Suomen turvallisuusviranomaisten kanssa.

Suomen on lopetettava humanitaarinen maahanmuutto ja maahanmuutosta säästyneistä rahoista voidaan osa ohjata YK:n ylläpitämien pakolaisleirien olojen kehittämiseen ja kriisinhallintaan. Kriisinhallinta ei kuitenkaan saa tukea ihmissalakuljetusta Välimerellä meritaksien muodossa.

Kehitysyhteistyössä tarvitaan keinoja, jotka edistävät ihmisten elinkeinomahdollisuuksia kotiseudullaan ja vähentävät Eurooppaan ja myös Suomeen kohdistuvaa maahanmuuttopainetta. Suuri haaste tulevaisuudessa on monien Afrikan maiden nopea väestönkasvu. Esimerkiksi Nigerissä ennustetaan väestön kasvavan nykyisestä 21 miljoonasta vuoteen 2050 mennessä 65 miljoonaan. Nigerin naapurivaltiossa Nigeriassa väestön ennustetaan kasvavan yli 400 miljoonaan. Jo tällä hetkellä Afrikassa on 400 miljoonaa 15–35-vuotiasta, joista monella on halu paeta kurjia yhteiskunnallisia oloja Eurooppaan. Väestön ikääntyminen Euroopassa yhdistettynä Afrikan ja myös Lähi-idän merkittävästi nuorempaan väestöön, toimimattomiin yhteiskuntiin ja näköalattomuuteen lisää edelleen laajamittaisten muuttoliikkeiden mahdollisuutta.

Suomen kehitysyhteistyö pitää kytkeä entistä tiiviimmin tekijöihin, jotka edesauttavat samalla muuttoliikkeiden ja pakolaiskriisien hallintaa. Tällaisia tekijöitä ovat esimerkiksi koulutuksen tukeminen ja naisten aseman vahvistaminen. Väestönkasvun hillitsemiseksi tulee parantaa ehkäisyvälineiden ja perheneuvonnan saatavuutta, ja kohdemaiden tulisi esittää myös suunnitelma väestönkasvun saamiseksi kuriin.

Afrikan kiihtyvä metsäkato aiheuttaa ekosysteemien romahtamisen, joka taas johtaa laajojen alueiden vesitasa-painon heikkenemiseen. Tällöin ruuantuotanto ja ruokaturva ovat vaakalaudalla, mikä voi johtaa joukkopakoon

näiltä seuduilta. Suomen antama kehitysapu on sidottava sellaiseen maankäytön suunnitteluun, joka on ekologisesti kestävä.

Suomella on viimeisten vuosikymmenten aikana ollut myös onnistumisia Afrikassa. Konfliktien ehkäisy ja ratkaiseminen on Suomen vahvuus. Suomen kannattaa käyttää hyväkseen tätä hyvää mainettaan ja tiivistää kaupallisia siteitä maiden kanssa. Monet kehitysmaat voivat olla myös suomalaisille yrityksille merkittäviä tulevaisuuden markkinoita.

KANSALLINEN PUOLUSTUS ON VAHVA PERUSKIVI

- Yleisellä asevelvollisuudella ylläpidetään riittävää reserviläisten määrää koko Suomen alueelliseen puolustamiseen.
- Maanpuolustus vaatii panostusta ja suorituskykyisiä joukkoja.
- Maanpuolustustahtoa tulee vahvistaa ja vaalia. Maanpuolustusvelvollisuus ja isänmaamme turvallisuus ovat yhteinen asia.
- Vapaaehtoisen ampumaharrastuksen edellytyksiä Suomessa on parannettava. Omaehtoinen ammunnan harjoittelu palvelee suoraan maanpuolustuksen tarpeita.
- Suomen tulee irtautua jalkaväkimiinat kieltävästä Ottawan sopimuksesta ja panostaa entistä vahvemmin myös kyberpuolustukseen ja hybridivaikuttamiselta suojautumiseen.
- Puolustusliitto Naton jäsenyys lisää Suomen kansallisen puolustuksen ennaltaehkäisevää vaikutusta. Natossa vain jäsenmaat pääsevät osallistumaan puolustusliiton päätöksentekoon.

Suomen itsenäisyyden ja alueellisen koskemattomuuden peruskivenä on vahva kansallinen puolustus. Suomen puolustusratkaisu perustuu yleiseen asevelvollisuuteen, jolla ylläpidetään riittävää reserviläisten määrää koko Suomen alueelliseen puolustamiseen. Tehokas ja toimiva mobilisointikyky ja korkea maanpuolustustahto ovat puolustuksemme kulmakiviä. Kansallista vahvaa puolustusta täydentää tuleva puolustusliitto Naton jäsenyys, ja jo pitkään tehty laaja kansainvälinen puolustusyhteistyö.

Venäjän hyökkäyssota Ukrainaan on osoittanut, että Suomessa varautumisen taso on kiitettävällä tasolla ja puolustuksen näkökulmasta asioita on tehty oikein. Olemme

ylläpitäneet laajaa yleistä asevelvollisuutta ja tehokasta sotilaallista suorituskykyä, jotka ovat pitäneet yllä puolustuksemme uskottavuutta.

Koulutetun reservin riittävä määrä sodan ajan tarpeeseen tulee kuitenkin varmistaa. Tulevaisuudessa maanpuolustuksen haasteena tulee muun muassa olemaan riittävän koulutetun reservin ylläpitäminen, kun palvelukseen astuvien ikäluokkien määrä pienenee matalan syntyvyyden vuoksi. Asepalvelusta suorittavien määrää onkin pyrittävä kasvattamaan erilaisin toimenpitein, kuten ulottamalla kutsunnat koko ikäluokalle. Naisten osallistuminen kutsuntoihin on kannatettavaa, sillä se edesauttaa maanpuolustustietouden leviämistä ja lisää laajalti kiinnostusta kokonaisturvallisuuteen sekä nostaa maanpuolustustahtoa. Asevelvollisuuden on kuitenkin syytä jatkossakin koskea vain miehiä.

Varusmiespalvelusta tulee kehittää edelleen siten, että asepalvelus mahdollistetaan eri muodoissa eri palveluskelpoisuusluokan omaaville henkilöille. Erilaiset kyber- ja hybridivaikuttamiset ovat osa nykypäivän sodankäyntiä, samoin ovat erilaiset miehittämättömät lennokit ja muut autonomiset järjestelmät. Erilaisten sairauksien, esim. diabeteksen, ei pidä olla suora este asepalveluksen suorittamiselle. C-luokalle soveltuvia tehtäviä tulee tarkastella uudelleen, jotta rauhanajan palveluksen vapauttamisen sijaan näitä asevelvollisia saataisiin nykyistä paremmin mukaan maanpuolustustyöhön.

Siviilipalveluksen uudistaminen on tervetullutta. Siviilipalveluksen uudistamista tulee kehittää ”kansalaispalveluksen” suuntaan, joka tarjoaa kokonaisturvallisuuden ja yhteiskunnan varautumisen koulutusta ja käytännön harjoitusta, jolloin siviilipalvelus tarjoaa uuden väylän myös naisten vapaaehtoiseen osallistumiseen kokonaisturvallisuuden puolesta.

Yksi keino lisätä varusmiespalveluksen ja siviilipalveluksen merkittävyyttä on palveluksissa saadun osaamisen tunnistamisen ja tunnustamisen käytäntöjen kehittäminen valtakunnallisesti ja viranomaisyhteistyössä siten, että palveluksessa saadut opit, tiedot, taidot ja palveluksen tuottama arvo tunnustetaan yhteiskunnassa laajasti sekä yhdenmukaisesti. Tämä voi osaltaan kannustaa palveluksen loppuun suorittamista sekä houkutelaa vapaaehtoisia asepalveluksen tai siviilipalveluksen suorittamiseen. Sekä asepalveluksessa että siviilipalveluksessa koulutuksen tulee olla mielekästä, riittävän haastavaa sekä nousujohteista

Maanpuolustustahtoa ja asevelvollisuutta haastavat tulevaisuudessa maahanmuutto, yleinen arvomaailman sirpaloituminen, polarisoituminen ja maailmankansalaisuusajattelu. Vastauksena tälle kehityssuunnalle peruskoulujen opetussuunnitelmaan tulee lisätä maanpuolustuksen ja yhteiskunnan kokonaisturvallisuuden opintojakso, joko omana oppiaineena tai laajemmin osana yhteiskuntaopin tunteja. Yleisen maanpuolustustietoisuuden lisääminen lu-

jittaa kansalaisten maanpuolustustahtoa yli sukupolvien.

Puolustusvoimien tulee kyetä ylläpitämään suorituskykyisiä joukkoja, joiden osaamista ja toimintakykyä tulee kyetä myös kehittämään. Maanpuolustuksen näkökulmasta reservin kertausharjoitusten määrää tulee kasvattaa. Tällä hetkellä kertausharjoituksissa koulutettavien määrä on vuosittain reilusti alle 20 000 henkeä, ja tätä pitää selvästi nostaa. Puolustuskykymme nojaa laajaan, koulutettuun ja osaavaan reserviin, eikä tästä tule tinkiä.

Reservin ampumataitoja on ylläpidettävä reserviläis- ja maanpuolustusjärjestöjen kanssa yhteistyössä, sillä pelkät puolustusvoimien harjoitukset eivät riitä reserviläisten ampumataidon ylläpitoon ja kehittämiseen. Myös vapaaehtoisen ampumaharrastuksen edellytyksiä Suomessa on parannettava, sillä omaehtoinen ammunnan harjoittelu palvelee suoraan maanpuolustuksen tarpeita. Tämä kaikki edellyttää riittävän kattavaa ampumarataverkostoa. Ampumataidon olosuhteiden kehittämistä ja harjoittelun mahdollisuuksia ei tule vaikeuttaa esimerkiksi EU:n lyijyasetuksilla. Tämänkaltaiset toimet heikentävät suoraan reserviläisjärjestöjen ja vapaaehtoisen maanpuolustuksen toimintaedellytyksiä ja harjoitustoimintaa.

Poliisin ja pelastuslaitoksen roolia tulee lisätä maanpuolustuskurssien ja kriisiaikoihin varautuvassa koulutuksessa.

Reserviajan merkitystä on vahvistettava. Reservissä vapaaehtoisesti hankittua osaamista ja koulutusta tulee pyrkiä hyödyntämään sodanajan sijoituksessa. Puolustusvoimien tulee aktiivisesti ylläpitää yhteyttä reserviläisiin, mikä sitouttaa ja pitää yllä kansalaisten korkeaa maanpuolustustahtoa. Maanpuolustuksen järjestelyt on kokonaisuudessaan päivitettävä vastaamaan niin puolustusvoimien muuttuneita tarpeita kuin digitalisoituneen suomalaisen tietoyhteiskunnan kehitystä.

Suomen tulee irtautua jalkaväkimiinat kieltävästä Ottawan sopimuksesta. Vaikka Puolustusvoimien nykyinen miina-, viuhka- ja kylkipanosvarasto on kattava, ei jalkaväkimiinoista luopumisen yhteydessä menetettyä suorituskykyä ja ennen kaikkea pelotevaikutusta ole onnistuttu korvaamaan täysimääräisesti. Jalkaväkimiinat ovat yksi kustannustehokkaimmista ja suorituskykyisimmistä pelotteista, ja ne ovat edelleen käytössä myös suurvaltojen armeijoissa. Suomessa miinojen käyttö on lisäksi ollut vastuullista, sillä miinojen sijoittelusta on laadittu tarkat kartat.

Kotimainen asetuoanto ja puolustusteollisuus ovat kansallista huoltovarmuutta ja omavaraisuutta turvaavia tekijöitä. Kotimaisen puolustusteollisuuden osuutta tulee määrätietoisesti pyrkiä kasvattamaan. Kriittisten asejärjestelmien huoltovarmuutta ja poikkeusolojen tuotantoketjuja ylläpidetään hyvällä, pitkäjänteisellä kansainvälisellä puolustusmateriaaliyhteistyöllä.

Puolustusvoimien resurssien tulee olla riittävät asevelvollisuuden turvaamiseksi ja joukkojen suorituskyvyn

rakentamiseksi. Puolustumäärärahat on nostettava pysyvästi yli 2 prosentin tasolle BKT:stä. Myös Nato-jäsenyys asettaa puolustusmenojen kansalliseksi tavoitteeksi 2 % BKT:stä, joka on Nato-maiden yhdessä sopima tavoitetaso.

Puolustusliitto Naton jäsenyys lisää kansallisen puolustuksemme uskottavuutta ja ennaltaehkäisevää vaikutusta. Nato-jäsenyys parantaa huomattavasti Suomen sotilaallista huoltovarmuutta. Naton myötä Suomi pääsee täysimääräisesti mukaan osaksi Naton päätöksentekoprosessia ja kärsiksi ajantasaiseen puolustusliiton tilannekuvaan.

Suomen on panostettava sotilaallisen suorituskyvyn lisäksi entistä vahvemmin kyberpuolustukseen ja hybridi-vaikuttamiselta suojautumiseen. Osana Natoa Suomella on mahdollisuus kehittää kyber- ja hybridiosaamistaan sellaiseksi, että itänaapurimme toimiin pystytään reagoimaan nykyistä tehokkaammin. Naton sotilasvoima, suorituskyvyt ja turvatakuut toimivat konkreettisina pelotteina ja pidäkkeinä Suomeen hyökkäämiselle. Puolustusliiton täysiveroisena jäsenenä Suomi myös vahvistaa identiteettiään länsivaltiona.

KANSAINVÄLINEN PUOLUSTUSYHTEISTYÖ TARJOAA HYÖTYJÄ

- Suomen harjoittaman puolustusyhteistyön tulee hyödyttää kansallista puolustusta ja vahvistettava maamme turvallisuus- ja puolustuspoliittista asemaa.
- Yhtenevät intressit ja arvomaailma vaikuttavat puolustusyhteistyössä Suomen kumppanuuksiin.
- Natossa vain jäsenmaat kuuluvat kovan ytimen eli turvatakuiden piiriin.

Suomen tekemän puolustusyhteistyön on aina tuotava hyötyä kansalliseen puolustukseen ja vahvistusta maamme turvallisuus- ja puolustuspoliittiseen asemaan. Sama pätee myös osallistumiseen kansainvälisiin kriisinhallintaoperaatioihin. Rajallisten resurssien vuoksi yhteistyötä on myös priorisoitava, jolloin samankaltaiset yhtenevät intressit ja arvomaailma vaikuttavat kumppanimaan valintaan. Tärkeimpiä kahdenvälisiä yhteistyökumppaneita Suomelle ovat Ruotsi ja Yhdysvallat.

Suomen ja Ruotsin puolustusyhteistyö lisää turvallisuutta ja vakautta elintärkeän Itämeren alueella. Yhteistyötä tulee kehittää kattamaan myös kriisi- ja sotatilanteet. Yhdysvaltain kanssa tehtävää yhteistyötä on sekä lavennettava että syvennettävä, mihin antavat lisämahdollisuuksia yhteinen harjoitustoiminta ja puolustusmateriaaliyhteistyö. Kolmenvälinen yhteistyö Ruotsin ja Yhdysvaltain sekä

toisaalta Ruotsin ja Norjan kanssa tukevat omalta osaltaan puolustuksen kehittämistä ja sotilaallista huoltovarmuutta. Erityisesti Britannian johtama JEF (*Joint Expeditionary Force*) antaa mahdollisuuksia myös konkreettisemmän yhteistoiminnan kehittämiseksi. EU:n pysyvä rakenteellinen yhteistyö sekä Euroopan puolustusrahasto antavat mahdollisuuksia niin EU:n rahoituksen hyödyntämiselle kuin sotilaallisten suorituskykyjen kehittämiseksi. EU:n rahoitusmahdollisuudet tulee käyttää maksimaalisesti hyväksi.

EU:n solidaarisuuslauseke ei tarkoita yhteistä puolustusta vaan käytännössä monenlaista muuta tukea, jota jäsenmaat voivat toisilleen antaa. Ne EU:n jäsenmaat, jotka kuuluvat Natoon, järjestävät puolustuksensa Naton suorituskykyjen kanssa yhteistyössä eikä päällekkäisyyksiä Naton ja EU:n välillä haluta, vaikka synergioita etsitäänkin. Nato-jäsenyys myös lisää perustavalla tavalla Suomen mahdollisuuksia hyödyntää jo olemassa olevia kahden- ja monenvälisen puolustusyhteistyön rakenteita.

Puolustusliitto Nato on ainoa puolustuksen kansainvälinen toimija, joka antaa keskinäiset turvatakuut jäsenilleen. Kyse Naton lisäarvossa ei siten ole vain yhteisessä puolustuksessa, vaan erityisesti pidäkkeen luomisessa potentiaaliselle toimijalle, joka voisi uhata Nato-jäsenmaata sotilaallisesti. Näin ollen Suomen liittyminen Natoon ei tuo ainoastaan tukea sotilaallisen hyökkäyksen torjumiseen, vaan myös hyökkäyksen ennaltaehkäisemiseen, mikä on Naton merkittävin lisäarvo jäsenilleen. Natoon liittyminen ei tarkoita Suomelle itsenäisyyden kaventumista eikä Nato kilpaile kansallisvaltioiden kanssa samalla tavalla kuin Euroopan unioni. Naton jäsenenä Suomen on aikaisempaan tapaan huolehdittava itse omasta puolustuskyvystään.

UUDENLAISIIN UHKIIN ON VARAUDUTTAVA

- Suomessa on syytä uudistaa tarvittavat viranomaisprosessit, jotta hybridioperaatioiden ja kyberhyökkäysten kaltaisiin uhkiiin voitaisiin vastata paremmin.
- Välineellistetyn maahanmuuton torjumiseksi turvapaikkamenettely on kyettävä keskeyttämään.
- Huoltovarmuuskeskus on maailman mitta-kaavassa ainutlaatuinen laitos. Sen rahoituksen tasoa on syytä korottaa.
- Turve on otettava takaisin kansalliseen energiapalettiin.
- Kaksoiskansalaisuus oikeus tulee lakkauttaa.

Laaja-alaisen turvallisuuden liittyvää varautumista on uudistettava todellisten – ja nyt olemassa olevien – uhkakuvien mukaiseksi. Hybridisodankäynnissä yhdistyvät sotilaalliset ja ei-sotilaalliset keinot, erilaiset peite- ja informaatio-operaatiot, kyberhyökkäykset, painostus, väestön sisäisten ristiriitojen lietsominen sekä epämääräisyyden ja epätasapainon luominen. Varautuminen monipuolisesti erilaisiin ei-sotilaallisiin uhkiin edellyttää tehokasta varautumista ja riittäviä resursseja.

Kansallisen turvallisuuden johtamisjärjestelyt on arvioitava ja uudistettava siten, että Suomessa kyetään tehokkaasti monialaisten ja samanaikaisten uhkien torjuntaan ja hallintaan. Valtioneuvoston kanslian roolia kansallisen turvallisuuden kriisien johtajana tulee vahvistaa, samoin kuin valtioneuvoston yhteistä työskentelyä perustamalla kansallisen turvallisuuden ministeriryhmä. Esimerkiksi Hanhikiven ydinvoimalahankkeen riskiarvio olisi saatu nopeammin valmiiksi, mikäli eri viranomaisten koordinaatio olisi toiminut paremmin, ja hallinnonalojen väliset johtosuhteet kansallisen turvallisuuden osalta olisivat olleet selkeät. Vaikka Suomessa toimii jo Euroopan hybridiuhkien torjunnan osaamiskeskus, se ei ole kansallinen viranomaislainen. Tästä syystä hybridiuhkien hallintaan liittyvät toimet ja tarvittaessa uudelleenorganisointi on järjestettävä eri hallinnonalojen välillä.

Hybridivaikuttamisella hämärretään tarkoituksellisesti sodan ja rauhan rajaa. Hybridivaikuttamista käytetään moniulotteisesti poliittisten päämäärien ajamiseksi pyrkimällä vaikuttamaan Suomen puolustus- ja muuhun suorituskykyyn. Hybridivaikuttamisen keinovalikoima on laaja, mutta Suomen kannalta yhtenä akuuteimpana hybridiuhkana voidaan pitää Venäjän itärajallemme masinoimaa välineellistettyä muuttoliikettä. Eduskunta on kesällä 2022 laatimassa lainsäädäntöä perussuomalaisten pitkäaikaisesta vaatimuksesta, jotta maahanmuuttajien käyttämiseen hybridivaikuttamisen keinona voidaan asianmukaisella tavalla vastata. Lainsäädännön mukaan turvapaikkamenetely on kyettävä väliaikaisesti keskeyttämään tilanteessa, jossa välineellistettyä maahanmuuttoa käytetään vaikuttamisen aseena. Kansallisen turvallisuuden nimissä Suomen rajat tulee tarvittaessa voida sulkea kaikilta rajanylityksiltä ja turvapaikkahakemuksilta.

Kyberhyökkäykset voivat pahimmillaan lamauttaa koko Suomen strategisen infrastruktuurin, kuten tieto- tai energiaverkot. Kyberhyökkäyksellä voi pahimmillaan olla yhtä tuhoisat seuraukset kuin aseellisella hyökkäyksellä, jos sillä onnistutaan lamauttamaan yhteiskunnan toimintavalmius.

Hybridivaikuttamisessa korostuu kansalaisten kriisisietokyky sekä yhteiskunnan sisäisen yhtenäisyyden tärkeys. Hybridivaikuttaminen voi ilmetä myös valtiollisena informaatiovaikuttamisena esimerkiksi vaalien alla tai muita

merkittäviä poliittisia päätöksiä tehtäessä. Tästä syystä me perussuomalaiset kannatamme perinteistä Suomessa käytössä ollutta äänestämistapaa vaalivaikuttamisen ehkäisemiseksi ja vapaiden vaalien turvaamiseksi.

Rahoitusjärjestelmään kohdistuviin häirintämekanismeihin on löydettävä tehokkaat vastakeinot. Vakavien häiriötilanteiden varalle tulee rakentaa riittävät varomekanismit, jotta maksujärjestelmän toimivuus säilyisi kriisitilanteissakin. Huoltovarmuuskeskus on maailman mitta-kaavassa ainutlaatuinen laitos, ja sen rahoituksen tasoa on syytä korottaa.

Energiapolitiikan virheet on huoltovarmuudenkin näkökulmasta korjattava. Harkitsematon päätös luopua turpeen käytöstä tulee perua. Turve on täysin kotimainen energianlähde ja myös huoltovarmuuden kannalta kriittinen. Se on kotimaisista kiinteistä polttoaineista ainoa, jota on mahdollista asettaa varastoon merkittäviä määriä muuttaman vuoden ajaksi. Suomen energiaintensiivisen teollisuuden sähköntarpeen paras tae on satsata ydinvoimaan. Ydinvoimalahankkeissa olisi viisasta harkita laitetoimittajien hankkimista Japanista.

Ulkomaisia investointeja on edistettävä, mutta yritystoiminnan kontrollia on tiukennettava turvallisuuden ja korkean osaamisen kannalta keskeisten yritysten suhteen. Kiinteistöjen myynnin luvanvaraisuutta ja sen sääntöjä taas tulee tiukentaa EU/ETA:n alueen ulkopuolisille henkilöille. Suomessa on kumottava oikeus kaksoiskansalaisuuteen, sillä se ei palvele tarkoitustaan muuttuneen turvallisuusympäristön vuoksi. Jatkossa ulkomaalaisen tulee Suomen kansalaisuutta hakiessaan luopua synnyinmaansa kansalaisuudesta. Nyt kaksoiskansalaisuuden omaavia henkilöitä ei pidä päästää kansallisen turvallisuuden kannalta keskeisiin virkoihin Puolustusvoimissa ja muualla valtiosäädännössä. Jos kaksoiskansalaisuuden kumoaminen kokonaan on poliittisesti liian hankalaa, hyvä kompromissi on rajata kaksoiskansalaisuus oikeus vain niihin ulkomalaisiin, joiden toinen kotimaa on OECD-maa.

Sotilaallisella avaruusteknologialla ja -puolustuksella tulee tulevaisuudessa olemaan yhä suurempi rooli esimerkiksi satelliittitiedustelun kautta. Tilannekuvan ylläpitäminen muun muassa Venäjän käytössä olevista tiedustelusatelliiteista ja kyvystä vaikuttaa satelliittitiedustelu-uhan pienentämiseen vaatii Puolustusvoimilta ja poikkihallinnolliselta yhteistyöltä osaamista sekä resursseja, ja Suomen tuleekin kyetä hyödyntämään mahdollisimman hyvin yhteistyössä myös siviilipuolen osaamista. Erilaisten pienoisatelliittien sotilaallisiin käyttömahdollisuuksiin on kiinnitettävä aiempaa enemmän huomiota. Kuten muuhunkin sodankäyntiin myös avaruussodankäyntiin valmistautumisen ensisijainen tavoite on muodostaa ennaltaehkäisevä kynnys sotilaallisen voiman käytön varalta.

SISÄISEN TURVALLISUUDEN RAPAUTUMINEN ON PYSÄYTETTÄVÄ

- Maahanmuutto ja monikulttuurisuuspolitiikka heikentävät yhteiskunnallista koheesiota ja siten suoraan maanpuolustuskykyä.
- Järjestäytyneeseen rikollisuuteen ja maahanmuuttajanuorten jengeihin on puututtava päämäärätietoisella politiikalla.
- Poliisille on taattava riittävät määrärahat kansalaisten turvallisuuden takaamiseksi.

Maailman viimeaikaisten kehityssuuntien vuoksi kansallista ja sisäistä turvallisuutta ei voida enää entiseen tapaan tiukasti erottaa toisistaan. Erityisesti kehitysmaista Suomeen kohdistuva massamaahanmuutto ei vain heikennä maamme sisäistä koheesiota ja julkista sektoria vaan myös heikentää Suomen kykyä torjua ulkoisia uhkia. Suomen harjoittamalta maahanmuuttopolitiikalta on puuttunut täysin pidemmän aikavälin strateginen suunnittelu näiden reilun 30 vuoden aikana, kun muuttoliike on ollut maamme suurempaa.

Maahanmuuton aiheuttama yhteiskunnan pirstaloituminen vähentää suoraan maanpuolustushalukkuutta, kun kansalaiset näkevät, miten verovaroja käytetään turhaan ja väärin integroitumattoman ulkomaalaisväestön kotouttamiseen. Suomessa ei ole nähty tarpeelliseksi ottaa oppia muiden Länsi-Euroopan maiden virheistä monikulttuurisessa kotouttamisessa. Tämän opinkappaleen mukaan valtiovallan pitää aktiivisella politiikalla pönkittää maahan saapuvien ihmisten omien kulttuurien, kielten ja uskontojen asemaa. Suomi on kulkemassa monikulttuurisessa politiikassa täysin Ruotsin tietä, jossa erityisesti islamilaisista maista tulleet maahanmuuttajat ovat alkaneet muodostaa omia mikroyhteiskuntiaan, joissa vallitsevat islamilaiset arvot ja normit. Samalla näistä samoista maista tulneiden ihmisten matala työllisyysaste, korkea sosiaaliturvakiippuvuus ja muut ongelmat ovat muuttuneet ylisukupolvisiksi haasteiksi.

Euroopan maahanmuuttajavaltaitten kaupunginosien on todettu tarjoavan otollisen ympäristön rikollisuudelle ja radikalisoitumiselle. Myös Suomessa erityisesti pääkaupunkiseudun sisäinen alueellinen eriytyminen jatkuu yhä voimakkaampana. Köyhät ja huono-osaiset asuvat omissa naapurustoissaan ja koulutetut hyväosaiset omissaan. Tutkimusten mukaan vieraskielisen väestön osuuden yhteys alueen heikkoon sosioekonomiseen tilaan on kiistaton. Lisäksi on saatu näyttöä siitä, että hyväosaiset kantasuo-

malaiset muuttavat pois sellaisilta alueilta, joita leimaavat huono-osaisuus ja maahanmuuttajat. Samanaikaisesti kun huono-osaisuus kasautuu, aiheuttaa se kasvavaa kuormitusta erityisesti alueen opetus-, terveydenhoito- ja sosiaalipalveluille.

Monikulttuurismin sijaan Suomessa tulee painottaa sitoutumista suomalaisen yhteiskunnan pelisääntöihin ja perusarvoihin. Oman uskonnon ja kulttuuristen käytäntöjen harjoittaminen, sikäli kun ne eivät riko Suomen lakeja, tulee olla täysin maahanmuuttajien itsensä vastuulla.

Järjestäytyntä rikollisuutta voi pitää yhtenä keskeisimmistä sisäisen turvallisuuden uhkista Suomessa. Järjestäytyneen rikollisuuteen liittyvien ryhmien määrän on arvioitu kasvaneen viime vuosina. Ryhmien toiminnan on myös arvioitu kansainvälistyneen ja muuttuneen entistä väkivaltaisemmiksi. Ilmiön ratkaisun kannalta keskeistä on, että lainsäädäntö tunnistaa ilmiön. Tämä tarkoittaa käytännössä nykyistä ankarampia seuraamuksia. Järjestäytyntä rikollisuus on kasvaneen maahanmuuton vuoksi saanut uusia muotoja. Maahanmuuttajataustaisista nuorista koostuvien väkivaltaisten jengien muodostuminen tulee tehdä ennalta mahdollisimman vaikeaksi. Rikolliseen toimintaan osallistuneet maahanmuuttajat tulee myös olla mahdollista poistaa maasta viimeistään vankeusrangautuksen suorittamisen jälkeen. Ennaltaehkäisyyn kannalta maahanmuuttopolitiikalla on keskeinen merkitys. Järjestäytyneen rikollisuuden torjuntaan on kyettävä vastamaan myös varmistamalla turvallisuusviranomaisille riittävät voimavarat.

Poliisin toiminnan turvaaminen on avainasemassa Suomen sisäisen turvallisuuden kannalta. Suomessa on väkilukuun suhteutettuna vähemmän poliiseja kuin useissa muissa EU-maissa. Poliisin määrärahat ovat olleet jo pitkän aikaa riittämättömällä tasolla. Poliisille tulee taata pysyvä ylivaalikautinen korotus määrärahoihin poliisin tehokkaan toiminnan ja suomalaisten turvallisuuden takaamiseksi. On tärkeää varmistaa, että poliisille myönnettävät lisäresurssit kohdistuvat koko rikosketjuun, jotta rikosvastuu toteutuu. Tämä kohottaa suoraan rikollisten kiinnijäämisriskiä. Jatkuva resurssipula kasvattaa poliisien työmäärää kohtuuttomalla tavalla ja heikentää myös poliisiksi haluavien määrää. Alan houkuttelevuudella on kauaskantoisia vaikutuksia poliisin pitkän aikavälin toiminnan kannalta. Poliisin määrärahojen jatkuvat puutteet vaarantavat kansalaisten oikeuden saada poliisilta apua kohtuullisessa ajassa kaikkialla Suomessa. Tällä hetkellä alueellinen ja ajallinen vaihtelu on jo suurta. Riittävillä resursseilla rikosten keskimääräistä tutkimisaikaa ja ratkaisuaikaa on pyrittävä parantamaan. Yhteiskunnan vakauden kannalta on keskeisen tärkeitä, että kansalaiset luottavat poliisiin myös jatkossa.

PERUSSUOMALAISET